

НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ

заходи 2018-2019 н.р.

*Ми ще повернемось,
обов'язково повернемось,
бодай – ногами вперед,
але: не мертві,
але: не переможені,
але: безсмертні...*

Василь Стус

4 вересня. Сьогодні день пам'яті Василя Семеновича Стуса (1938-1985) українського поета, перекладача, прозаїка, літературознавця, правозахисника, борця за незалежність України у ХХ сторіччі.

Він був борцем і патріотом: «За мною стояла Україна, мій пригноблений народ, за честь котрого я мушу обставати до загибуні».

Василь Стус належить до тієї славної плеяди імен, без яких важко уявити вершинні досягнення української літератури ХХ століття. "То був чоловік, який говорив і писав за будь-яких обставин ясно, як перед Богом, і платив за це життям", – писав про нього вже нині покійний дисидент Євген Свєрстюк.

За власні переконання щодо необхідності збереження й розвитку української культури зазнав репресій з боку радянської влади, його творчість була заборонена, а він сам був засуджений до тривалого перебування в місцях позбавлення волі, де й загинув.

Заборонений за життя, він повернувся в Україну вже після смерті у пам'яті мільйонів українців, які намагаються віддати гідну шану його пам'яті. Вже три десятки років після своєї смерті Василь Стус живе поміж нас. Живе завдяки тим людям, які вивчають його творчість, які пам'ятають і пишуть про нього, знають не тільки як поета, але й як людину.

05 вересня. Сьогодні в Україні відзначається День пам'яті – 100 років з дня початку «червоного терору». Рішення щодо вшанування цієї дати було ухвалене постановою ВР від 8 лютого 2018 року № 2287-VIII. У цей день більшовики, що прийшли до влади, офіційно розпочали репресивну політику, яка забрала життя до понад півтора мільйона людей.

Декрет про червоний терор мав на меті боротьбу із «контрреволюціонерами». На практиці він використовувався для спекуляцій і злочинів стосовно так званих «класових ворогів», яких запроторювали у концтабори та вбивали. Під

приводом боротьби із білогвардійцями у 1918-1919 рр. було вбито та закатовано до понад півтора мільйона осіб.

Цей декрет по суті надав офіційного статусу жорсткій нелюдській політиці, яку із самого початку використовували більшовики. Документом створювалися спеціальні репресивні органи – робочі та селянські революційні трибунали, «Надзвичайна комісія із боротьби з контрреволюцією й саботажем». Такі структури фактично могли без суду і слідства надавати дозвіл на розстріли та інші види вбивств. Достатньо було оголосити людину «змовником» або противником «влади робітничого класу та селянства». Під каток репресій потрапили не лише очевидні вороги тоталітарного режиму – представники інтелігенції, аристократія, духовенство, чиновники, офіцери, – а й звичайні робітники та селяни. В Україні червоний терор розпочався із більшовицькою окупацією після легендарного бою під Крутами і, як наслідок, вторгнення підрозділів Муравйова до Києва у січні 1918 року. Прийшовши до Києва, «червоні» влаштували у місті різанину, яка ознаменувала початок однієї з найтрагічніших сторінок історії України – із терором, голодоморами, депортаціями та іншими видами репресій.

17 вересня. «Тіні забутих предків», «Інтермеццо», «Цвіт яблуні» і ще багато культових творів української літератури належать авторству **Михайла Коцюбинського** (17.09.1864 – 25.04.1913) – видатного українського письменника, громадського діяча, голови «Просвіти» в Чернігові.

З нагоди **154-ї річниці** від дня народження Великого Сонцеклонника, неперевершеного майстра слова, учні групи кухар, кондитер №1 другого курсу разом з провідним бібліотекарем училища З.

Мусієнко підготували та провели для першокурсників інформаційну довідку про Михайла Коцюбинського – його біографію та основні періоди творчого шляху.

М. Коцюбинський народився 17 вересня 1864 у Вінниці. Віддали до початкової школи (1875 — 1876). Навчався в духовному училищі у Шаргороді (1876 — 1880). Після закінчення Шаргородської семінарії у 1880 Михайло Коцюбинський поїхав до Кам'янця-Подільського, маючи намір навчатися в університеті, але ця мрія не здійснилася. У 1886–1889 він дає приватні уроки і продовжує навчатися самостійно, а 1891-го, склавши іспит екстерном при Вінницькому реальному училищі на народного учителя, працює репетитором. Почав друкуватися в 1890 р. — львівській дитячій журнал «Дзвінок» опублікував його вірш «Наша хатка». У 1892–1896 був у складі Одеської філоксерної комісії. Потім працював у Криму. Згодом переїхав у Чернігів, де займав посаду діловода при земській управі. В Чернігові зустрів Віру Устимівну Дейшу, закохався, і вона стала його дружиною — вірним другом та помічником. Постійні матеріальні нестатки, конфлікти з владою та ще постійна

зажура долею коханої жінки, Олександри Іванівни Аплаксіної, молодшої за нього на 16 років. У 1907 р. з анонімного листа дружина дізналася про стосунки чоловіка з Аплаксіною та примусила його дати слово не кидати родину. 1911 р. «Товариство прихильників української науки і штуки» призначило довічну стипендію в розмірі 2000 крб. на рік, щоб він міг звільнитись зі служби. Проте письменник почував себе дедалі гірше. Його мучили астма і туберкульоз. Навесні 1913 Михайла Михайловича Коцюбинського не стало.

Твори: Харитя (1891). На віру. Повість (1891). Маленький грішник (1893). Помстився (1893). Казка «Хо» (1894). На крилах пісні (1895). Для загального добра (1895). Відьма (1898). По-людському (1900). Дорогою ціною (1901). На камені (1902). Етюд «Цвіт яблуні» (1902). Під мінаретами (1904). Сміх (1906). Він іде! (1906). Persona grata (1907). В дорозі (1907). Intermezzo (1908). Дебют (1909). Fata morgana (1 ч. – 1902-1903, 2 ч. – 1910). Сон (1911). Тіні забутих предків (1911). Подарунок на іменини (1912). Хвала життю (1912). Нюрнберзьке яйце. Ранок у лісі. Сім'я Равлюків

Джерело: <http://ukrclassic.com.ua/katalog/k/kotsyubinskij-mikhajlo/2263-mikhajlo-kotsyubinskij-biografiya-skorocheno>

12 жовтня. Педагогічний колектив та учні училища в актовій залі мали можливість зустрітися з визначним діячем нашого краю - Іваном Васильовичем Хлантою, українським фольклористом, літературознавцем, бібліографом, мистецтвознавцем, педагогом та заслуженим діячем мистецтв України.

На зустрічі він розповів про свій життєвий шлях, про творчі здобутки. На даний час опубліковані більше 7 тисяч його текстів та мелодій пісень на

Закарпатті, сусідніх областях України та за кордоном: на Мараморощині і Банату (Румунія), у Руському Керестурі та Новому Орахові (Сербія), на Кубані (Краснодарський край, Російська Федерація), де і нині компактно проживають українці. На базі цих записів Іван Васильович видав 7 фундаментальних збірників української народної пісні: «Співайте Богові нашому, співайте», «Співанки закарпатських гір і долин», «Пісня - то моє життя», «Ой видно село», «Пісні Іршавщини». Дві останні збірки знайомлять нас з пісенною традицією Іршавщини, з талановитими носіями народної писенності, які не дають безслідно зникнути прекрасним народним перлинам.

Надовго запам'ятається учням і колективу училища виступ Івана Хланти, який вивчає і зберігає ідеї духовних цінностей нашого народу, публікує їх і ділиться ними зі своїми співвітчизниками.

28 жовтня відмічається День визволення України та Закарпаття від німецько-фашистських загарбників. Того осіннього дня у далекому вже 1944-му році відлунали останні залпи Великої Вітчизняної війни на нашій рідній землі. Події тих днів не повинні згаснути в народній пам'яті. Про це нагадуватимуть меморіальні дошки, пам'ятники. Та найголовніший меморіал – людська пам'ять, відображена в книгах.

У читальному залі бібліотекар училища розповіла учням про важкі та героїчні будні війни, ознайомила їх з книгою «Вони визволяли Ужгород», у якій говориться про наших земляків, учасників тих страшних подій, які полягли за рідний край, не шкодуючи свого життя заради нашого майбутнього та перемоги.

Минають десятиліття, народжуються і виростають нові покоління, все менше залишається тих, хто пам'ятає злочини фашистів зі свого трагічного досвіду. Але в пам'яті народній ніколи не погасне подвиг тих, хто боровся і поліг за визволення рідної землі.

29 жовтня. Учні училища вшанували пам'ять жертв масових розстрілів української інтелігенції в урочищі Сандармох – місця поховання для в'язнів Соловецьких таборів, яких знищували на материку, а також в'язнів Біломорсько-Балтійського каналу.

26-го та 29-го жовтня у навчальних групах проведено короткі години інформаційного характеру.

Нагадаємо, що 27 жовтня, 1-4 листопада 1937 р., 81 рік тому, у російській Карелії сталінські кати розстріляли 1111 осіб, серед яких – більше 300 українців. Це – письменники, вчені, актори. Про урочище Сандармох як могильник НКВС стало відомо тільки у 1997 року. Усього на цій території виявлено 236 розстрільних ям.

В останній етап пішов цвіт української інтелігенції: Лесь Курбас, Микола Куліш, Микола Зеров, Марко Вороний, Валер'ян Підмогильний, Сергій Грушевський, Володимир Чехівський, Антон, Остап і Богдан Крушельницькі, Павло Филипович, Олекса Влизько, Валер'ян Поліщук, Григорій Епик, Олекса Слісаренко, Михайло Яловий та інші.

Як відомо, Сандармох – місце найбільших масових страт репресованих у часи Сталінського (Великого) терору. Йдеться про понад 9500 осіб, знищених у цьому місці протягом 30-х років минулого століття. Українські митці, яких також розстріляли в урочищі, прибули в Сандармох із Соловецьким етапом.

02 листопада. Учні училища вшанували пам'ять жертв «Різанини в Батурині» загальнодержавною хвилиною мовчання о 12:00. У навчальних групах протягом дня відбулися виховні години на дану тематику. Нагадаємо, у цей день виповнюється **310 років Батуринської трагедії** – каральних дій, під час яких московські війська під

командуванням Олександра Меншикова захопили і знищили столицю гетьмана Мазепи Батурин і його мешканців.

У ході подій 2 листопада 1708 року були вирізані усі мешканці міста, незалежно від віку та статі. За різними оцінками загинуло від 11 до 15 тисяч батуринців. В історію України ці події увійшли під назвою «Різанина в Батурині». Саме місто було пограбоване, в тому числі і православні храми, а потім, за наказом Меншикова, було спалене, а церкви знищені.

Такою жорстокою була помста московського царя Петра I українському гетьману Мазепі за його зраду у війні зі шведами. Як відомо, під час Північної війни гетьман України Іван Мазепа пристав на бік шведського короля Карла XII. Вирушивши на з'єднання зі шведами, Мазепа залишив для оборони Батурина близько 8 тисяч вояків на чолі з полковником Дмитром Чечелем та гарматним осавулом Фрідріхом Кенігсеком. Вони отримали чіткий наказ гетьмана: московитів до міста не пускати. І цьому наказу старшини залишалися вірними до кінця.

Взяти штурмом гетьманську столицю війська Меншикова не змогли. Тоді московити вдалися до погроз: мовляв, якщо не здастесь, сувора царська кара ляже на ваші сім'ї. Та й ці погрози не злякали оборонців Батурина. Однак, знайшовся зрадник – сотник Іван Ніс вказав осадникам на потаємні ходи під мурами, які вели в місто.

Через ті проходи і вдерлися московські війська всередину міста, почали вуличні бої та жорстоку різанину. Солдати Меншикова не жаліли нікого: ні дітей, ні жінок, ні старих людей. Різанина тривала два дні. Взятих у полон козаків після катувань страчували і пускали їх тіла на плотах вниз по річці Сейм для залякування населення. Захопленого у бою організатора оборони Дмитра Чечеля привезли до Глухова і колесували перед Петром I.

джерело: ukrinform.ua, uk.wikipedia.org, tsn.ua

08 листопада в актовій залі нашого навчального закладу пройшла відкрита виховна година «Моя родина – моя сім'я – моя Батьківщина!», яку підготували під керівництвом провідного бібліотекаря Мусієнко З.Л. учні групи кухар, кондитер № 4 другого курсу та групи офіціант, бармен першого курсу. «Від родини йде життя людини!» - говорить народна мудрість. Так і було на нашому святі, яке об'єднало всіх нас у велику українську родину. Свій виступ учні

розпочали з показу сценки про сім'ю, бо сім'я – це найрідніші, найближчі для кожного з нас люди, а родина - це наша батьківщина, в якій всі ми живимо. Під час виховної години звучали прислів'я про найдорожчих нам людей – наших батьків, викликали

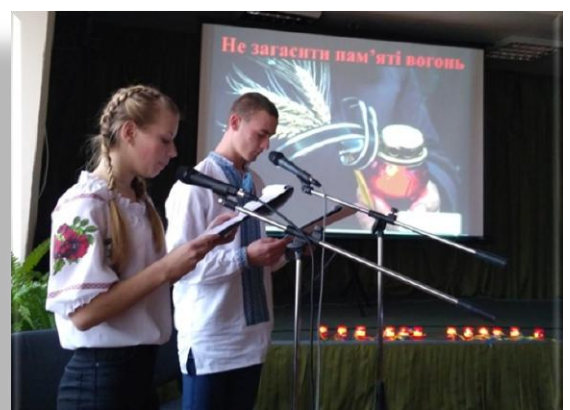
зворушливі почуття у присутніх продекламовані вірші про батька та матір, учні майстерно відтворили на сцені легенду про корінь життя: «Людина, як і дерево не може жити без свого коріння».

Особливої атмосфери святу придавав музичний супровід та виконання учнями групи офіціант, бармен українських пісень.

09 листопада в Україні традиційно відзначають День української писемності та мови, день вшанування пам'яті Преподобного Нестора-Літописця – послідовника творців слов'янської писемності Кирила і Мефодія. Вважається, що саме з Нестора Літописця і починається писемна українська мова. Мова – найбільший скарб будь-якого народу. Наша рідна українська мова – одна з найбагатших і наймелодійніших мов світу. Її порівнюють з калиною та співом солов'я, бо вона така ж красива, як улюблені символи українців.

З нагоди відзначення Дня української писемності та мови в читальній залі нашої бібліотеки представлена для перегляду книжкова виставка «Мова – це глибина тисячоліть». Учні училища мали змогу познайомитися з історією походження української мови, народною мудрістю, славетними майстрами рідного слова, з добрими порадиниками та помічниками - словниками. Вибрані твори Т.Г. Шевченка, Лесі України, Івана Франка та багато інших творчих доробок стануть у нагоді всім, хто цікавиться, бажає знати більше корисного про кращі зразки поетичної творчості найвеличніших українських поетів-класиків. Також у цей день окремі учні та працівники закладу долучилися до акції Всеукраїнський диктант.

27 листопада. Сьогодні, коли від початку голодомору минуло 85 років, ми не маємо права забувати про народне слово правди. Пам'ятаючи про мільйони невинно убієнних жертв цього страшного геноциду, провідний бібліотекар училища з групою кухар-кондитер № 2 першого курсу провела годину-реквієм «Незагасити пам'яті вогонь», який

відбувся в приміщенні актової зали училища.

З метою гідного вшанування та донесення до широкої аудиторії, передусім учнівської молоді, об'єктивної інформації про трагічні події українського народу 1932-1933 років година-реквієм розпочалася виступом учениці, яка вийшла з так званою «Чорною книгою України», в якій записані всі злочини проти нашого народу.

Учні групи у своєму виступі пронизались болем і донесли присутнім страшні сторінки нашої історії. Вони декламували вірші, співали пісні, танцювали танець зі свічками, показували і відтворювали на сцені те, як люди від голоду божеволіли і дичавіли, розповідали про мученицьку смерть українського народу, яка була спланована сталінським режимом. Запалювали поминальні свічки, хвилиною мовчання вшанували пам'ять невинно убієнних голодом українських людей.

Завершився виступ учнів молитвою до Господа «Збережи, Господи, пам'ять про них на віки вічні, а ми збережемо її в серцях наших».

06 грудня. В нашому навчальному закладі стало доброю традицією проводити цікаві професійні свята, які, у тому числі, направлені на підсилення у сучасній молоді ролі національних традицій. Цього разу пройшов виховний захід «Деруни об'єднують усі країни!», який підготували учні першого

курсу групи кухар, кондитер №1 під керівництвом майстра виробничого навчання М.В. Деревляник та провідного бібліотекаря училища З.Л. Мусієнко.

Любов українців до цієї страви засвідчена тим, що навіть є пам'ятник деруну. Вони є улюбленою стравою українського народу, а також до смаку майже всім європейцям. На заході було представлено страви з приготовлених дерунів з вишуканими смаками, різними начинками, соусами.

Господарі цього свята ознайомили присутніх, звідки вони походять, хто винайшов перший письмовий рецепт, скільки в Україні існує різних назв і різновидів цієї страви.

Виховний захід супроводжувався веселими піснями, декламуванням віршів, учні вдало відтворили сценку, завдяки якій всі присутні ще раз переконалися, що деруни – це страва, яка підкорила собі смаки всіх країн і континентів, і визнана кулінарами всього світу, але наші українські деруни найкращі і найсмачніші.

На завершення виступив директор училища В.Й.Кошак, який подякував учням за гарно проведене свято, яке закінчилося частуванням страв.